

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Εγκριμένον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως ελεύθερον ανάγνωσμα δι' όλα εν γένει τα Σχολεία (1932)
Τιμηδὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίαι δραχμαί 150. Ἐξαμηνιαί δραχμαί 80. Τριμηνιαί δραχμαί 45.
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ (ταχυδρομικαί ἐπιτογαί, ταμί κτλ.) ἀνωμόως: ὑπὸς τὸ περιοδικόν Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ, ὁδὸς Ἐπιπέδου, 42 — Ἀθήνας.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (1879-1941)
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

* Ἀρχίζει τὴν 1ην Ἀεμεβρίου, ἀλλ' αἱ ἀνδρόμαχοί ἤρχίζου τὴν 1ην οὐαυδίου μηνός.
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
* Ὀδὸς Ἐπιπέδου ἑριθ. 42, παρὰ τὸ Παρθέριον

Περίοδος Β'. — Τόμος 45ος

Ἀθήναι, 8 Σεπτεμβρίου 1941

Ἔτος 68ον. — Ἀριθ. 40

ΔΑΥΪΔ ΚΡΩΦΟΡΑ

ΝΥΚΤΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΩΑΝΝ ΒΟΥΚΑΝ

[Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον]

Ἡ ἐξερθετισμένη φαντασία μου με ἔκανε νὰ βλέπω τὸν Λαπούτα παντοῦ, ἐνῶ μπορούσα νὰ κατέβω λίγο χαμηλότερα, νὰ διασχίσω τὸ ποτάμι ἀκίνδυνα καὶ φθάνοντας στὴν ἄλλη ὄχθη νὰ πάρω πάλι τὸν ἀνήφορο γιὰ νὰ συναντηθῶ με τοὺς δικούς μου. Ὁ Λαπούτα, δίχως ἄλλα, ἐπειδὴ δὲν μπορούσε νὰ χτυπήσῃ τὸ ἀπόσπασμα τοῦ Ἄρκολλ ἔσκαπε νὰ τὸ ἀποφύγῃ. Φθάνοντας λοιπὸν ἀντίκρου δὲν εἶχα πιά κανένα κίνδυνον. Τοῦλάχιστον μπορούσα νὰ τρέξω καὶ νὰ ξαναβρῶ τὸν Κάρφο μου, ποὺ με περιμενε καὶ νὰ φύγω μαζί του, παίρνοντας ἕνα ὁποιοδήποτε ἄλογο. Πρὶν ἀπὸ τὰ ξημερώματα θὰ εἶχαμε περάσει τὸ Μπέργκ καὶ θὰ εἴμαστε ἀσφαλεῖς. Ἄν μάλιστα εἶχα ἀνάγκη ἀπὸ ἄλογο, μπορούσα νὰ πάρω τοῦ Ἐνρικέξ ποὺ τὰ χλιμεντρίσματά του ἔκουγα τόσο κοντά.

Κι' ὅμως, σὰν ἀνόητος, δὲν ἔκανα τίποτε ἀπὸ ὅλα αὐτὰ καὶ πῆρα τὴν πιδὴ ἡλιθία ἀπόφαση: με τὰ ρουμπίνια στὴ μιά τσέπη καὶ τὸ πιστόλι τοῦ Πορτογάλου στὴν ἄλλη, ξαναπῆρα τρέχοντας τὸν δρόμον ἀπ' τὸν ὅποιο εἶχαμε ἔρθει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

Τὸ περιδέραιο τοῦ πάτερ Ἰωάννη

Ἔτρεχα τόσο, ποὺ κοβόταν ἡ ἀναπνοή μου. Εἶχα ἀπόλυτη ἀνάγκη

νὰ κουνηθῶ γιὰτὶ ἀισθανόμουν πὺς ἄλλοιως θὰ ἔσκαζα. Τὰ τελευταία περιστατικά με εἶχαν ἀναστατώσει. Ἦταν ἡ πρώτη φορά ποὺ ἔβλεπα ἀνθρώπους νὰ πεθαίνουν ἀπὸ βίαιον θάνατον, καὶ μάλιστα δολοφονημένοι με τόσο ἀγριο τρόπο. Εἶχα βάλει ἔλῃ μου τὴ δύναμη στὴ γροθιά ποὺ εἶχα δώσει στὸν Ἐνρικέξ κι' ἤμουν ἀκόμη γεμάτος περηφάνεια γι' αὐτὸ τὸ κατόρθωμά μου. Τέλος εἶχα ἀρπάξῃ τὸ φυλαχτὸ τῆς φυλῆς τῶν μαύρων, τὸ σύμβολο τῆς ἐνότητάς

πὺς με κατεδίωκαν. Φαίνεται πὺς ὁ Λαπούτα ἦταν πολὺ ἀπασχολημένος ὥσπου νὰ περάσῃ ὁ στρατός του τὸ ποτάμι. Ὁ ἔρκος του τὸν ἐμπόδιζε νὰ παρατάξῃ τὸ στρατὸ του σὲ μάχη.

Λοιπὸν αὐτὲς ἡ θὰ περιεκύκλωνε τὸ ἀπόσπασμα τοῦ Ἄρκολλ γιὰ νὰ τὸ αἰχμαλωτίσῃ ἢ θὰ δοκίμαζε νὰ τὸ ἀποφύγῃ. Πιθανότερον ὅμως ἦταν τὸ δεύτερον. Ὅλα αὐτὰ ὅμως ἀπαιτούσαν ὥρα καὶ χάσιμο μὲν μεγάλο καὶ ἡ ὑπόθεσις τῆς δολοφονίας τοῦ ἱερέα καὶ τῆς ἀρπαγῆς τοῦ περιδεραιοῦ ἐρχόταν σὲ δευτεροτερῆ μοῖρα. Ὁ Ἐνρικέξ δίχως ἄλλο θὰ πλάθε καμμιά ἱστορία εἰς βάρος μου καὶ θὰ ἐνοχοποιούσε ἐμένα γι' ὅλα. Μετανοοῦσα ποὺ δὲν εἶχα σκοτώσει τὸν Πορτογάλον ἐνόσω τὸν εἶχα στὴ διάθεσή μου. Αὐτὸ δὲν θὰ ἦταν δολοφονία ἀλλὰ θανατικὴ ἐκτέλεσις.

Ἐντωμεταξὺ ἐπρεπε νὰ φύγω ἀπὸ τὸν πολυσύχναστο αὐτὸν δρόμον ποὺ ἔκολουθοῦσα. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὺς ἦταν πατημένος ἀπὸ χιλιάδες πόδια καὶ δὲν ὑπῆρχε κανένας φόβος νὰ

διακρίνουν τίς πατημασιὰς τίς δικές μου. Ὡστόσο ἡ λογικὴ ἐπέβαλε νὰ ἀπομακρυνθῶ ἀπὸ τὸν δρόμον αὐτόν, γιὰτὶ ἀσφαλῶς ὁ Λαπούτα θὰ τὸ ὑποπτεύουσαν πὺς ἔφυγα κατὰ τὸ Μπλαουβιλιωτεμπεσφοντάιν. Χώθηκα λοιπὸν μέσα στὰ χαμόδεντρα ποὺ στὸ σημεῖον ἐκεῖνο ἦταν ἀραιὰ καὶ ἀδύνατα.

Πραγματικὰ μόνο πρὸς τὸ Μπέργκ

* Ἀνοιξὴ ἕνα λάκκο στὴν ἄμμο κι' ἐκρυψα τὸ περιδέραιο. . .

τοὺς καὶ ἦταν φανερὸ πὺς ὁ Λαπούτα θὰ εἶχε βάλει τὰ καλύτερα λαγωνικά του γιὰ νὰ με κунηγήσουν. Ἡ καρδιά μου πλημμύριζε ἀπὸ ὑπερηφάνεια, ἀπερσιεπητὴ χαρὰ καὶ φόβον μαζί. Μόνον ἀφοῦ ἔτρεξα τρία μίλλια βρήκα κάποια σχετικὴ ψυχραιμία.

Κόλλησα τὸ αὐτί μου στὴ γῆ καὶ δὲν ἔκουσα τίποτε ποὺ νὰ δείχνῃ

μπορούσα να κατευθυνθώ. Έχει επάνω στα ψηλά θα ήμουν μέσα στις γραμμές των λευκών, ενώ εδώ, βρισκόμουν περιτοιχισμένος από έχθρους. Απάνω στο οροπέδιο ήταν κι' ο Άρκολλ, αποφασισμένος να δώσει μάχη όταν θα έφθανε η ώρα. Έπρεπε λοιπόν με κάθε θυσία να φθάσω στις κορυφές του Μπέργκ ως το άλλο πρωί. Άλλοιώς ήμουν χαμένος άνθρωπος.

Ύστερα από μιά ώρα πορεία έφθασα σε μιά πλαγιά αρκετά απότομη και μπροστά μου αντίκρυσα τη στείληνη επιφάνεια ενός ποταμού. Χάρης στη συντηματική μελέτη του χάρτη και χάρις στις οδηγίες που μου είχε δώσει ο Άρκολλ ήμουν απόλυτα κατατοπισμένος σχετικά με τη γεωγραφική διάπλαση της περιφέρειας αυτής. Ο ποταμός αυτός ήταν ο Μικρός Λετάμπα και για ν' ανέβω στα βουνά έπρεπε να τον περάσω. Ύστερα απ' αυτόν θα διευθυνόμουν προς την Λετατέλα, άλλον παραπόταμο του Μεγάλου Λετάμπα και, ακολουθώντας την πορεία του, θα έφθανα στο σημείο εκείνο του βουνού, όπου ο Άρκολλ, όπως μου είχε πει ο ίδιος, θα είχε εγκαταστήσει το αρχηγείο του.

Το πέραςμα ενός ποταμού φαίνεται το εύκολότερο πράγμα του κόσμου και όμως κανένα άλλο εμπόδιο δεν μου είχε προκαλέσει ποτέ τέτοιον φόβο και τέτοια αγωνία όσο εκείνο εκεί. Κάτω από το φως του φεγγαριού το ποτάμι κυλούσε άργα τα κερτινωπά θολά νερά του. Πυκνοί θάμνοι πλαίσωναν τις όχθες του και απ' αντίκρου ξεχώριζα ένα βάλτο όπου φούρταναν ψηλά καλάμια. Μόλο που ο Μικρός Λετάμπα δεν είχε παρά πενήντα μέτρα πλάτος θα προτιμούσα να περνούσα κολυμπώντας ένα ποτάμι ενόμισα χιλιομέτρο φαρδύ, που τα νερά του να ήσαν πιδ όρημνικά και πιδ βαθειά. Ούτε μιά ρυτίδα δεν χαλούσε την ατάραχη επιφάνεια του νερού. Η νεκρική σιωπή, ή πελιδνή ανταύγεια του φεγγαριού επάνω στο ποτάμι και ή νοσηρή μυρωδιά του βάλτου έδιναν στο περιβάλλον μιά άψη πένθιμη και ανατριχιαστική.

Κάθησα για να σκεφθώ τη θέση μου. Τίποτε δεν φοβόμουν περισσότερο στον κόσμο όσο τους κροκοδείλους. Τό να συρθώ στο θάνατο από δυο σιδερένια σαγόνια, που θα με τραβούσαν μέσα στις πηχτές βαθιές λάσπες, μου φαινόταν το χειρότερο τέλος. Κι' όμως, αν ήθελα να γλυτώσω από τους έχθρους μου, έπρεπε να βάλω ανάμεσά μας για φραγμό

το ποτάμι. Μάζεψα λοιπόν όλο μου το θάρρος και αποφάσισα να βρω το πιδ σίγουρο μέρος για να μπώ μέσ' στο νερό.

Η πείρα μου με είχε διδάξει πως τα αγρίμια έχουν ώρισμένα μέρη όπου πάνε και πίνουν νερό. Οι κροκοδείλοι θα σύναζαν βέβαια στα μέρη αυτά. Ξαναπήρα το δρόμο μου προς τις πηγές του ποταμού, προσέχοντας τα σημετα όπου στενά μονοπάτια κατέβαιναν στο νερό. Η παρουσία μου τρόμαξε μερικά ζαρκάδια και, από τον θόρυβο που άκουσα, κι' ένα άλλο αγρίμι πολύ μεγαλύτερο. Ακολουθώντας πάντα την όχθη έφθασα σ' ένα σημείο όπου το νερό φαινόταν πιδ βαθύ και όπου δεν ξεχώριζε κανένα μονοπάτι.

Έξαφνα είδα στην αντίκρουή όχθη ένα χοντρό ζώο ν' ανοίγει δρόμο ανάμεσα στα καλάμια. Μπήκε μέσα στο νερό και προχώρησε κολυμπώντας μερικά μέτρα. Ύστερα φαίνεται πως με μύριστηκε γιατί έκανε μεταβολή και γύρισε γυρullίζοντας κατά κετ από όπου είχε έρθει. Ήταν ένας μεγάλος αγριόχοιρος και ή έμφάνισή του μ' έβαλε σε σκέψεις. Οι αγριόχοιροι, αντίθετα από τ' άλλα ζώα, κατεβαίνουν να πιούν νερό την ημέρα και ποτέ τη νύχτα. Αυτός εδώ λοιπόν δεν είχε έρθει για να πιη, αλλά για να περάση το ποτάμι. Κι' έπειδή είναι γνωστικό ζώον θα είχε διαλέξει ένα μέρος σίγουρο. Μπορούσα λοιπόν να έχω πεποιθήση στην εκλογή του.

Ήσυχασμένος κάπως με αυτή τη σκέψη έτοιμάστηκα να μπώ μέσ' στο νερό. Πρώτα όμως σκέφθηκα να εξασφαλίσω τω ρουμπίνια. Από την τσέπη μου μπορούσαν να μου γλυστηρήσουν, γι' αυτό τα πέρασα στο λαιμό μου και εκλείσα την πόρπη. Η πόρπη αυτή δεν ήταν από τα εύθραυστα κατασκευάσματα της σύγχρονης χρυσοχοϊκής. Ήταν γερά και μωμένη κι' ήμουν βέβαιος πως θα κρατούσε. Έβαλα το πιστόλι ανάμεσα στα δόντια μου και βούτηξα στον ποταμό, κάνοντας το σταυρό μου.

Κολυμπούσα άδέξια και φοβισμένα. Το ρεύμα ήταν πολύ αδύνατο και το νερό κάθε άλλο παρά κρύο. Κι' όμως εγώ προχωρούσα πολύ άργα και έτρεμα από το φόβο μου. Στη μέση του δρόμου βρισκόταν μιά ξέρα και το στήθος μου χτύπησε επάνω σ' αυτήν. Ενόμισα πως ήταν κροκοδείλιος από την τρομάρα μου άνοιξα τώ στόμα μου και τώ πιστόλι έπεσε μέσα στο νερό.

Λίγο παρακάτω τα νερά γίνονται πάλι βαθύτερα και πέρασα τώ υπό-

λοιπό τμήμα του ποταμού γρηγορότερα παρ' ό,τι λογάριαζα. Μόλις πάτησα τώ πόδι μου σε ατερέδ έδαφος άρπάχτηκα από τα καλάμια που φύτρωναν στην άκροποταμιά και βγήκα έξω. Είχα περάσει τώ ποτάμι χωρίς κανένα δυσάρεστο συναπάντημα, έχασα όμως τώ μόνο όπλο που κρατούσα επάνω μου.

[Ακολουθεί] ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΕΝ' ΑΝΕΚΔΟΤΟ ΤΟΥ ΛΑΥΡΑΓΚΑ

Ο Διονύσιος Λαυράγκας, ο μεγάλος μαέστρος που πέθανε τελευταία, ήταν και λιγάκι... πειρακτήρι. Τό μαρτυρεί τώ παλιό του αυτό νοστιμώτατο ανέκδοτο.

Ταξίδευε τότε με τώ θίασο του Μελοδράματος για Θεσσαλονίκη. Στο βαπόρι, ένας νεόπλουτος, που κακομεταχειριζόταν, από γραμματισούνη, την ελληνική—έλεγε να σκεπτώ, άπο π ν ι ξ ί α, ως ά ν α φ ο ρ ά κ λ π.—θέλησε να πιάση κουβέντα με τώ μαέστρο. Τόν έπλησίασε, άρχισε να τώ κίνη διάφορες ερωτήσεις, κι' ο Λαυράγκας, κλείνοντας τώ μάτι στους άλλους, τώ άπαντούσε... στη γλώσσα του. Και να ο διάλογος που έγινε μεταξύ τους:

—Κύριε Λαυράγκα, θα δώσετε πολλές παραστάσεις στη Θεσσαλονίκη;

—Αυτό έ ξ α ρ τ ε ι τ α ι, κύριε.

—Έχετε πολλήν χορωδία στο Μελοδράμα σας;

—Μάλιστα, κύριε. Είναι δώδεκα ά ν δ ρ ο ι και όκτώ γ υ ν α ι κ α ι.

—Έχετε πολύ ρεπερτόριον;

—Όχι και τόσο. Άλλά μιά όπερα έ π α ν α λ ή π τ ε τ α ι π ο λ λ ά κ ι ς φ ο ρ ά ς.

—Ήάντως πρέπει να μείνετε πολύ στη Θεσσαλονίκη.

—Δεν είμαι τ ή ς γ ν ώ μ ε ω ς, κύριε.

Ο νεόπλουτος θα κατάλαβε την κοροϊδία. Κι' άποχαίρησε ψυχρά:

—Καληνύκτα σας!

—Κ α λ η ν ύ ξ ! τού φώναξε ο Λαυράγκας.

Και τότε ξέσπασαν τώ γέλια των άλλων.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

Παρακαλώ πολύ όσους χρωστούν τη συνδρομή τους να τή στείλουν τώ γρηγορότερο. "Ας έχουν όπ' όψει τους, ότι οι συνδρομές αυτές είναι ο μόνος μου πόρος" ή καθυστέρηση επομένως δυσκολεύει πολύ τώ έργο μου που άπαιτεί όχι μόνο μεγάλους κόπους, αλλά και μεγάλα έξοδα.

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΣΧΟΛΕΙΟ

Άγαπητοί μου,

ΑΥΤΕΣ τις ημέρες, τώ Διαπασόπουλα που συχνάζουν στο γραφείο μας, και διαβάζουν τώ φύλλο μόλις έρθη απ' τώ τυπογραφείο, και μιλούν ώρες για τούς Συλλόγους τους και τις Μικρές τους Άγγελίες, έλεγαν μελαγχολικά: «Από Δευτέρα τίποτα! Κάθε κατεργάρης στο μπάγκο του: Άρχίζει τώ Σχολείο». Μαρτίτερα φέτος, την 1 τού Σεπτεμβρη κι' όχι την 1 τού Οκτώβρη όπως άλλοτε καλοκαίρι άνόμα, με ήλιους και με ζέστες, κι' όχι φθινόπωρο με βροχές και με δροσιές... Άλλ' αυτή δεν είναι κι' ή μόνη φτεινή άντινομία. Ολάκερος ο σχολικός χρόνος 1940-41 ήταν άνόματος, παράξενος. Άρχισε κανονικά τόν Οκτώβρη τού 40, μιά θα τελειώση τόν Θεφ... τόν Δεκέμβρη τού 41! Γιατί τώ σχολείο εκλείσαν μετά τόν πόλεμο και δεν ξανανοιξαν παρά τόν Ιούνιο, όταν συνήθως κλείνουν. Και μόνο για ένα μήνα, ως τις 15 Ιουλίου. Τώρα πάλι ξανανοιγουν, για να εξακολουθήσουν ως τώ Χριστούγεννα. Τότε, υποθέτω, θα γίνουν οι διαγωνισμοί. Κι' άμέσως μετά τις γιορτές, άρχίση ο νέος σχολικός χρόνος 1941-42, που θα τελειώση τόν Ιούνιο κι' ίσως τόν Ιούλιο. Θα γίνουν και πάλι διαγωνισμοί, τώ σχολείο θα κλείσουν για διακοπές, κανονικά πιά, και θα ξανανοιξουν τόν Οκτώβρη. Κι' ή κακή παρένθεση τελειώνει. Ο σχολικός χρόνος 1942 43 έλπίζουμε να είναι κανονικός, άδιατάρακτος, σαν τούς παλιούς, τούς εύτυχιμένους...

Άλλά τώρα πρέπει να γίνη μιά μεγάλη προσπάθεια από τώ παιδιά. Μέσα σ' αυτούς τούς τέσσερις μήνες, ως τώ Δεκέμβρη, πρέπει να μάθουν τώ μαθήματα όλου τού χρόνου, ώστε να προεδιασθούν και να μην τόν χάσουν. Για όσους θα τώ κατορθώσουν, ο επόμενος δεν θα είναι τόσο δύσκολος: από τόν Γενάρη ως τόν Ιούλιο, θάχουν έξη-έπτά εργάσιμους μήνες που είναι αρκετοί. Οι τέσσερις όμως—έστω και πάντε με τή φαίτηση τού περασμένου Ιουνίου-Ιουλίου—όμολογουμένως δεν είναι αρκετοί, και τώ φιλότιμα παιδιά έχουν να κάμουν άληθινόν έθλο. Έ, είμαι βέβαιος πως θα τόν κάμουν. Άλλωστε θα τώ υποβοηθήσουν κι' οι καθηγηταί, που δεν θα τώ παραφορτώνουν με περιττά μαθήμα-

τα—τίς πολυτέλειες, να πούμε, τού καλού καιρού—και θα περιορίζονται σταπόλύτως αναγκαία. Γιατί δεν είναι μόνο ο χρόνος άνεπαρκής, είναι και... ή τροφή. Τώ παιδιά τώρα δεν τρέφονται όπως άλλοτε κι' οι σωματικές τους δυνάμεις δεν είναι πολλές ώστε νάντέχουν και στους διανοητικούς κόπους. Δεν είπαμε πως «ο άνθρωπος είναι ό,τι τρώγει.» Αυτό εφαρμόζεται κι' εδώ. Παιδιό που δεν τρέφεται καλά δεν μπορεί να εργασθή καλά. Άκόμη και τώ πλουσιόπαιδα, που πηγαίνουν σε ιδιωτικά σχολεία, δεν έχουν σήμερα όσα είχαν άλλοτε. Φαντασθήτε τώρα τάλλα, που πηγαίνουν στα δημόσια... Άλλά κι' αυτά τώ καθμένα θα κάμουν ό,τι μπορούν για να μη χάσουν τώ χρόνο τους. Κι' ένα φτωχόπαιδο έχει βέβαια περισσότερη ανάγκη να τελειώση τις σπουδές του ένα χρόνο νωρίτερα.

Φέτος μ' αυτές τις άνωμαλίες, χάθηκε σχεδόν κι' ή ευχαρίστηση, ή συγκίνηση τού άνογματος. Είναι κάτι όραίο όταν τώ παιδιό ξαναπηγαίνει στο σχολείο ύστερ' από τις μεγάλες διακοπές τού καλοκαιριού, και ξαναδύπει τούς δασκάλους του,

τίς δασκάλες, τούς συμμαθητές, τις συμμαθήτριες... Θα πητε: τήν ευχαρίστηση αυτή τήν είχε τόν Ιούνιο, όταν ξαναπήγε στο σχολείο, ύστερ' από ολάκερους έξη μήνες, δηλαδή από τις μεγαλύτερες διακοπές που έχασε ποτέ στη ζωή του! Ναι, αλλά τώ άνοιγμα εκείνο δεν ήταν τώ ίδιο. Μόνο τή συνάντηση των άγαπημένων προσώπων είχε: μιά δεν ήταν νέος χρόνος, νέα τάξη, νέα θρανία, νέα βιβλία: δεν ήταν μιά άρχή, ήταν μιά συνέχεια: κι' αντί φθινόπωρο ήταν καλοκαίρι. Η ίδια άντινομία και τώρα—κανένα σύμφεο στον ούρανό, καμιά ύποψια βροχής, καμιά μυρωδιά βρεμένου χώματος—κι' όλα τάλλα τώ ίδια... Δεν ξέρω πάλι, μ' έλ' αυτά, σείς μπορεί νάχατε τήν παλιά ευχαρίστηση και συγκίνηση κι' από τώ τωρινό άνοιγμα. Θα τώ μάθω από τώ γράμματά που θα μάς γράψετε με τις έντυπίσεις σας. Και σας άφίνω εύχόμενος καθ' έπιτυχία στη μεγάλη αυτή και δύσκολη προσπάθεια που άρχίσατε, στον άγώνα που θα κάμετε αυτούς τούς τέσσερις μήνες για να μην πάει χαμένος ο χρόνος σας—ο περσινός αγύριστος χρόνος...

Σας άσπάξομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΥΠΟΒΟΛΕΑΣ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ

12.

Ο καίμενος ο δάσκαλος άνακουφίσθηκε. —Ναι, είπε: τώ παιδιά μου δεν είναι ούτε κοντά ούτε άμελέτητα. Τώ μπερδεύει εκείνος ο Σοφίδης που έχει τή μανία να τούς τώ κανονάρχη από πίσω. Μόλις σήμερα τώ παρατήρησα.

Ο κ. Έπιθεωρητής εξακολούθησε να ξετάξη τόν Μαλλίδη, που άποκρίθηκε καλά και σε δυο τρεις πιδ δύσκολες ερωτήσεις. Έπειτα σήκωσε

έν' άλλο παιδιό, που κατάφερε να τώ πη τώ όνόματα έπτά Μουσών (μόνο δυο δεν θυμήθηκε), κι' έν' άλλο που έπε άπρόσοκπα τούς τρεις Έυαγγελιστές (τώ Μάρκο μόνο έξασε) κι' από τούς δώδεκα Άποστόλους τούς δέκα.

—Βλέπετε; βλέπετε; θριάμβευσε ο κ. Έπιθεωρητής. Μόνο εγώ μπόρεσα να καταλάβω τί συμβαίνει.

Κι' άφού έσημείωσε στον κατάλογο ένα άριστο—έπιτέλους!—και δυο λίαν καλώς, φώναξε πάλι τόν Σοφίδη.

—Κόπιασε δώ σύ, κύριε ύποβόλεψ! τού είπε. Πρόσεξε καλά, να μη σε ξαναπιάσω ποτέ να ψιθυρίζης ή να γνώφης, γιατί θα σε τιμωρήσω άυστηρά.

Και γυρίζοντας στους άλλους:

—Και σείς, τούς είπε, να μην άκούτε πιά αυτόν και να μην τόν βλέπετε καθόλου. Είδατε μηδενικά που παίρνετε όταν κρέμεσθε από ύποβο-

[ΜΑ'—1856]
Αστήρ... Έάν κομήτης!... Ελχάρι-
 στον!! Μικρά ή ενόχλησις!
 ΒΑΓΚΝΕΡ
 «Νίκης, Ελλάδος»

[ΜΑ'—1857]
Διαπλασπούλα-ε, συμπετάχεται βλο-
 ες στον διαγωνισμό: «Πώς κοιώθε-
 τε την φίλια». Συμμετοχή 5δραχμής.
 Προθεσμία: 1 μήνας. Βραβεία 3, έντελής
 πρωτότυπα και χροίωμα. Περιμένω απ'
 έλους. Δίσις ΜΑ'-1465. Έντελβάεις

[ΜΑ'—1858]
Μαγαμένο Βασίλ, Βασίλισσα των Ρόδων,
 Εδωμε Πρόσκαπε, ένταλλάσσομε Μ.
 Μυστικά; άλληλογραφοίμε;
 Αμφυτείων
 απ' τὰ «Αάμπουτ, Αστέρια»

[ΜΑ'—1859]
Ανυπότακτο Ναυτάκι, θόρυβο ζητῶς
 γύρω σου με τὸ ζόρι;
 Αμφυτείων
 απ' τὰ «Αάμπουτ, Αστέρια»

[ΜΑ'—1860]
Ανταλλάσσο σκίτσα, Μ.Μυστικά: Άγιου
 Βασιλείου 47, Ν. Ίωνία.
 Φειδίας

[ΜΑ'—1861]
Θυέλι, Περικοπή εκ Δελαπατρίδη λό-
 γων ή (ΜΑ 1463). ΟΙ ΠΕΝΤΕ

[ΜΑ'—1862]
ΑΘΗΝΑ Γ'ΔΑ, Γιά τήν έορτή σου εύχό-
 μεθα χρόνια πολλά και εύτυχημένα.
 Σάλλογος «ΠΡΩΤΟΒΟΡΟΙ»

[ΜΑ'—1863]
Παρατείνωμεν τόν διαγωνισμόν (ΜΑ'-
 1455) γαλοιογραφικῶν καρτῶν μέχρι
 10 Οκτωβρίου. Περιμένωμεν απ' έλους,
 ιδιαιτέρως: Σάλλογον «Διαπλασιακό Στε-
 ρώμα», Αλκιμήνη, Φαίδρα, Κόμητα Μον-
 τατρούκ, Βοναπάρτη, Πρίγκηπα Υψη-
 λάντη, Έρδίκια, Ξανθό Ίππότη, Έθνικόν
 Ίδεώδες. Εδχαριστοίμεν θερμῶς τούς
 σταλλαντας.

Χρυσασίερί—Ασπη Θυέλλα
 [ΜΑ'—1864]

Διά να μπορούσαν να λάθουν έλοι μέρος
 στον διαγωνισμό μας: Πόημα ή
 πεζό έλεύθερο, παρατείνουμε προθεσμία
 15 μέρες από σήμερα...
 Σάλλογος «ΑΣΤΗΡ»

[ΜΑ'—1865]
Εσο Έτοιμο: Απάντησις σου έβραβεύ-
 θη... περιμένε βραβεία...
 ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΑΣΤΗΡ»

[ΜΑ'—1866]
Διαπλασπούλα, σ' έποιον με έποκαλό-
 φει βραβείον ένα...μάτσο ρεπανάκια!
 Αναποκάλυπτη

[ΜΑ'—1867]
Μπάτσαρη, λιγότεφε τις δυσκλίσεις
 γιατί θα σοβ πόνεση ή μάση!
 Καρυάτις

[ΜΑ'—1868]
Η Μασκόντ ένταλλάσσοι τὰ Μ. Μ. της
 γιά να φέρη γούρι σε έλους-ε. Διεύ-
 θοναίς: Έθανθία Κατρομάτου, Χαλάνδρι.
 Φραγκοκλησιά.
 Μασκόντ

[ΜΑ'—1869]
Γεράτη εδωμία ζητῶ την φίλιαν των
 εδθρίων. Από δέ τούς ποδαρούς τις
 συμβουλές των.
 Μασκόντ

[ΜΑ'—1870]
Σάν σένα, Ήλιε μου Χρυσέ, Ήλιος άλλ-
 λουδ δέν λάμπει.
 Μασκόντ

[ΜΑ'—1871]
Μικρομεγάλε, φρόντισ να βάλης μα-
 κρυά παντελόνια.
 Μ.σινόντ

[ΜΑ'—1872]
Χειμαιροκνηγέ, λίγο άκείμα και θα
 μοιάζης τού Ρ. Σερβούς.
 Μασκόντ

[ΜΑ'—1873]
Ροδοπέταλα, πόσο σοβ ταπεινά τὸ φευ-
 ζώνυμό σου!
 Μασκόντ

[ΜΑ'—1874]
Αθηναίε, βλέπομα έμπαντζεσαι πολυ
 συχνά στην ΑΓΡΑ!
 Καρυάτις
 Αναποκάλυπτη, Διαβατάρικο Πουλί

[ΜΑ'—1875]
Νεϊλε: Καταχάρηκα. Εδχαριστοίς άλλε
 διεύθυνση; Γράφε πρώτος.—Συμμετα-
 νόπουλο, Τυφλανοιχοτόμη, Ομπλιγ-
 καντώ: Γράμμα;—Βουσαρού: Τόση
 πιά κακία; ά ά χρησιμοποιοδός τουλάχι-
 στο, κέρτε Γενικά (...!) πρωτοτοπώτερη
 έδθλήσῃ της (ΜΑ—1510); Έγώ (και
 κάποιος άλλος) δέν έκπληγτόμαθα... Περι-
 μένομα και χειρότερα! Διεύθυνση νέα:
 Χρήστον Κακούρη. Τρίπολι. Διά
 ΝΙΑΣ τού «ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟΥ»

[ΜΑ'—1876]
Ομπλιγκαντώ, άπαιτησίς άναίρεστος
 των περι προδικομοδ και συγγραφῃς
 μελέτης άγγελικών υπερβολική μετριοφρο-
 σούν.
 Δοξασμένο Αερωτήε

[ΜΑ'—1877]
Δημοφύσημα. Βασίλεις Συλλόγων άνα-
 κηρόσονται σι:
Δογχοφόροι της Πίνδου, Φήφοι: 312.
 Έπαινος: Σκυρακεσί, Σωματοφύλακες,
 Δάφνη, Λευκακεσί. Έκλογές: Άνοιχο-
 μάτης, Μπεδοντέρα. Παλαδούτοις.
 ΜΑΡΚΟΣ ΜΠΟΤΣΑΡΗΣ

[ΜΑ'—1878]
Νίκη Ελλάς, μάμεις άπομακρυνθόναι
 έθρυσαν... Σάλλογον «Αθείτων».
 Ζητοδιν συνεργάτας, σπεδασατα!!
 «ΑΝΟΙΧΤΟΚΑΡΑΟΙ»

[ΜΑ'—1879]
ΠΡΟΣΚΟΠΙΝΑ, διά τήν γιορτοδία σου
 σοδ εύχομα, δτι έπιθωμεις.
 ΕΣΘ ΕΤΟΙΜΟΣ

[ΜΑ'—1880]
Δέν είναι άπλανής δ «Ασπής»,
 Αλλ' οδτε και πλανήτης.
 Δέν είναι δορυφόρος τις
 Αλλ' οδτε και κομήτης.
 Μαν' είν' περιπλανώμενος.
 —'Ο τάλας = ξεημήτης!
 ΑΕΤΙΟΣ

[ΜΑ'—1881]
ΛΥΣΙ(Α)Σ ΛΥΣΙ(Α)Σ ΛΥΣΙ(Α)Σ Πρά-
 κτορα σ' εύχαριστοί γιά ψευδώνυμο,
 πράγματι ήτο τὸ θραιότερο. Όμοίως εύ-
 χαριστοί και δσους-ε μεδ άπήνησαν σήν
 (ΜΑ—1586). Με βραβείον έστάλη τόμος
 διαπλασώσεω. Ελαρχόμενος χαιρειτό φιλικά
 έλους-ε και ζητῶ τὰ Μ. σας Μυστικά,
 άναποδίδω ταχέως.

[ΜΑ'—1882]
Διαβατάρικο Πουλί, χά-χά-χά! Εαναγέ-
 λασε μερὸ μου!
 Καρυάτις, Αναποκάλυπτη

[ΜΑ'—1883]
ΑΜ: Σ' έχασε δ
 ΝΙΑΣ τού «ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟΥ»

[ΜΑ'—1884]
Καρυάτις είναι 100% βεβαία δτι είσαι
 ή... εδθρίη.
 Διαβατάρικο Πουλί

[ΜΑ'—1885]
Αναποκάλυπτη ής να σοδ χαλάσω τὸ
 ψευδώνυμο;—Διαβατάρικο Πουλί

[ΜΑ'—1886]
Ακάνει, θα ρωτήσω τήν μαμά μου!!
 Ζάχαρη «Νίκης, Ελλάδος»

[ΜΑ'—1887]
Καταφθάνει ή Α. Μ. ή Βασίλισσα των
 Γλυκῶν.
 Καρυάτις

[ΜΑ'—1888]
Τι παραξένο. Γιάννης δ θεός—'Εσο έτοι-
 μος.
 Μάλλι, Καρυάτις

[ΜΑ'—1889]
Πρωτοεμφανίζόμενος εις τὸ Διαπλασιακό
 στερέωμα χαιρειτό έλους-ε.
 ΑΙΜΩΝ

[ΜΑ'—1890]
Εθεάθη Σαλονιτίσσα διαβαίνουσα έμπρο-
 σθεν οίκιας, Σίφωνα - Σίφωας και ρί-
 πτοουσα άναντιον των βλέμματα κεραινω-
 βόλα (!!) και δρογίλα! Ήμιαρον!!... σ'
 έκτιρομα!!
 ΣΠΙΘΑ-ΣΙΦΟΓΝΑΣ «Άνοιχοκαρδων»

[ΜΑ'—1891]
Διαγράφωμεν: Χιονομένον Αίνον, Τζα-
 μπατζή, Καφετζή λόγφ ήλικίας.
 ΔΙΑΔΟΧΟΠΑΡΕΑ

[ΜΑ'—1892]
ΜΑ—1508 (ΜΑ—1506).
 ΥΠΟΣΤΗΡΙΑΤΕ!—ΜΟΡΦΕΥΣ

[ΜΑ'—1893]
Αήτητος Ίαπεύς δ... άνθρωπος ποδ
 ΖΗ γιά να τρώη.
 ΜΟΡΦΕΥΣ

[ΜΑ'—1894]
ΑΘΗΝΑΙΟΙ, ΑΝΟΙΧΤΟΚΑΡΑΟΙ, ΝΙΚΗ
 ΕΛΛΑΣ (ΜΑ—1506)—ΜΟΡΦΕΥΣ

[ΜΑ'—1895]
ΕΞΟΧΩΤΑΤΗ ΠΡΟΣΚΟΠΙΝΑ, ΕΞΟΧΙ-
 ΚΕΣ ΕΥΧΕΣ!...
 ΑΡΝΗΤΗΣ

[ΜΑ'—1896]
Εθεάθη Βουσαρού έντός τού θεάτρου
 Πάρεκ έκτελων χρέη νταντίς.
 ΜΕΡΕΝΤΕΣ «Άνοιχοκαρδων»

[ΜΑ'—1897]
Αραγε... ποιός θα προσέξη τήν παρό-
 κληση μιάς διαπλασπούλας ποδ ζη-
 τει άλληλογραφία με διαπλασπούλες - α
 ένω των 17 ετών; Θα μεδ τ' άρηθη
 κανένας; Να ελπίζω; Διεύθ. Κυλινδρό-
 μωλος Κυκλάδων, Σύρος, διά
 Ατλαντίδα.

[ΜΑ'—1898]
Ανοιχοκαρδοί σα... έθίξε!!! αυτό; ; ;
 είμασταν, είμαστε και θα είμαστε.
 Ζάχαρη-Καφίς

[ΜΑ'—1899]
Διαπλασπούλα. Περιμένω απ' όλα σας
 ένα γραμματάκι ή ένα τετραδιάκι.
 Δίσις μου. Φωφό Χρηστοπούλου, 4ης Αθ-
 γούστου 95, Καλλιθέα, Αθήνας.
 Τρελλοκόριτσο

[ΜΑ'—1900]
Κραμοσκπη Ταράτσα, πάρε δύο κερα-
 μίδες: Ξανθός Μπαμπίνος—Μανιατό-
 πουλος, Ζουλάκι—Γεωργιάδου.
 Τρελλοκόριτσο

[ΜΑ'—1901]
Βουσαρού! Θαυμασία ή λεωφόρος
 Συγγρού τὸ βραδίμα Ε; Και τίτως με
 εύχαριση παρέα! Συμφωνείς;
 Αειλά

[ΜΑ'—1902]
Ηλιε με... έλαφες Σινέ με... πάγω-
 σε.
 ΕΓΩΓΜΟΣ «Αθηναίων»